

редь, проведение добровольной медиации может быть предложено в тех случаях, когда идет речь об определенной группе споров: например, корпоративных, которые, по сути, являются частными, вызывают необходимость максимальной конфиденциальности и длительности процедуры. В дальнейшем практикой могут быть выработаны и другие категории дел.

Общепризнанно, что медиация подходит практически для всех типов и сфер конфликтной деятельности субъектов. Вместе с тем она не является панацеей для каждого спора. Значение в конкретном деле могут иметь индивидуальные особенности личности участников спора, степень развития и стадия конфликтного взаимодействия и другие причины.

А.І. Бельковіч

БДЭУ (Мінск)

СУДОВЫЯ ОРГАНЫ БЕЛАРУСІ ў КАНЦЫ XVIII — ПЧАТКУ XIX СТАГОДДЗЯ (НА ПРЫКЛАДЗЕ ПАВЯТОВЫХ СУДОЎ)

Судом першай інстанцыі ў паветах Беларусі ў XVIII ст. былі павятовыя земскія суды — саслоўныя суды для шляхты. Павятовыя земскія суды ў Беларусі пасля далучэння яе да Расіі былі адноўлены па ўказу Паўла I ад 12 снежня 1796 г. Паводле гэтага ўказа Менская губерня была пакінута на ранейшых правах, земскія суды былі заснаваны «у 10 паветах па адным» і павінны былі ўтрымлівацца на ўсталяваных «по тамошнім правам доходах».

Павятовыя земскія суды існавалі і ў XIX ст. Як і раней, яны кіраваліся ў сваёй дзейнасці Статутам 1588 г. Гэта неаднаразова падкрэслівалася ва ўказаннях разнародных вышэйшых органаў, якія загадвалі павятовым земскім судам пры разглядзе спраў выконваць нормы Статута 1588 г., а «ў выпадках недахопаў чаго ў Літоўскіх правах» запазычаць «патрэбнае з Расійскіх законаў».

Нягледзячы на тое, што царскі ўрад дапусціў дзеянне Статута 1588 г. ў беларускіх губернях, ён ўсё ж імкнуўся змяніць некаторыя яго палажэнні або поўнасю іх адмяніць. Так, у XVIII ст. згодна з Статутам члены павятовага суда выбіраліся пажыццёва, а пасля прыняцця ўказа ад 19 мая 1802 г. было загадана абіраць чыноўнікаў на падставе агульнага закону Расійскай імперыі ад 7 лістапада 1774 г.

Улада карэнным чынам перагледзела пытанне аб тым, што варта разумець пад крымінальнымі і грамадзянскімі справамі. Тут трэба было кіравацца не нормамаі Статута 1588 г., а Уставом благочиния 1782 года. Пасля далучэння Беларусі да Расіі змянілася не толькі судоводства, але і склад павятовага земскага суда. Суды ў Беларусі павінны былі дзейнічаць у тым жа складзе, як і раней, гэта значыць на аснове ~~на аснове~~

